

Капитанътъ събралъ всички на съветъ да решатъ, какво да правятъ. Едни предлагали да останатъ да живѣятъ на кораба и да дочакатъ стопяването на ледоветѣ. Други казвали да оставятъ кораба и да отидатъ на Шпицбергенъ, дето е по-сигурно. За това най-много настоявалъ Алекси Химковъ, опитенъ и смѣлъ човѣкъ, който нѣколко пжти билъ на о-въ Шпицбергенъ.

Той имъ казвалъ, че тамъ имало една кжща, построена преди нѣколко години и навѣрно е още запазена. Най-добре би било да я намѣрятъ и да се настанятъ въ нея до настѣпване на пролѣтѣта. А на пролѣтъ, когато ледоветѣ почнатъ да се топятъ, тогава да се върнатъ на кораба, ако той, разбира се, до тогава се запази.

Всички се съгласили съ Химкова и решили да изпратятъ нѣколко души на острова да намѣрятъ кжщата. Капитанътъ повикалъ желающитѣ, и тѣ били четири души: Алекси Химковъ, неговиятъ племеникъ Иванъ, Шараповъ и Веригинъ.

Пжтътъ отъ кораба до острова билъ мжченъ и опасенъ: трѣбвало да се върви около 5 клм. по ледени блокове. Ето защо тѣзи смѣли пжтешественици взели съ себе си само най-необходимото, а именно: пушка съ 12 патрона, сѣкира, медникъ, малко брашно и гориво. Тѣ били увѣрени, че най-късно на другия день ще се върнатъ на кораба.

Следъ три часа стигнали на острова и следъ кратко време намѣрили и кжщата до брѣга на една малка рѣка.

Кжщата била добре запазена и доста голѣма: 10 м. дълга и около 5 м. широка. Тя нѣмала прозорци, а се освѣтявала отъ една дупка на тавана, презъ която излизълъ димътъ отъ огнището. Печка,